

Található a Sydney cserkészcsapatok honlapján:
www.3066.org

Eredeti változatban a Szegedi Piaristák honlapján:
<http://www.szepi.hu/nota/zsoltar/index.html>

Összeállította 2010. Enyészet havában:
Hevesi Nagy Péter cscst.
Sydney, Australia
cserkesz@3066.org

Közreműködött:
Nt. Péterffy Kund
NSW Református lelkesz

Wise Printing, 2010

Ujjongj az Úrnak

*Zsoltárok és imák
magyar népi dallamokra*

Amint hajdan eleink rámondták a
szöveget, verset a dallamra, hasonlóan
lettek itt is némely zsoltárok magfarigcsálva
s ráültetve már ismert és szeretett
dallamokra.

Bevezető

Mióta az Egyiptomból való csodálatos szabadulás után Mózes nővére, Mirjam - majd 33 évszázaddal ezelőtt - „kezébe vette a dobot... és így énekelt: Magasztaljátok az Urat, mert dicsőség övezi, a lovat és a lovast a tengerbe vetette", azóta Isten népének ajkán nem hal el a zsolttár.

A Biblia könyvei között nincs még egy, amelyben annyira változatos hangnemben zengene együtt Isten Lelke az evilágon messze túlra is vágyódó emberrel, mint a Zsoltárok könyve.

Az emberi szív és kedély, az ember öröme és bánata, leborulása és felemelkedése talán a zsoltárokban nyilatkozik meg leghitelesebben. Vajon válhat-e jobban egyé valaki népével és Istenével, mint aki zsolttárokot énekel?

„A zsoltároknak mindig idejük van" - mondja a költő. Mindig időszerűek. A zsoltáréneklés, mint Ezekiel próféta látomásában szereplő, a templom jobboldalán feltörő élő-éltető vízforrás - sohasem apadhat el. Árad, mint a napsugarat dajkáló csendes, felszíni folyó; olykor eltűnik szemünk elől, mint a bűvópatakként szívrünkbe szivárgó, termékenyítő titok...

Keresztény korunkban végigvonult a katakombákon, bekanyarodott az előkelő magánházakba, eljutott a kis tanyák pásztorkunyhóiba, a városok emeletes házaiba. Zsolttárt dúdolt a szántóvető a földeken, a fazekas a műhelyében, a fonólány a guzsalya mellett, a gyermekét altató anya a bölcső felett, s a tábortűz köré telepedett csapat.

Minden nép és kor a saját jellegének és igényeinek megfelelően töltkezik a zsolttárból. Egyben hozzáadja - mind a mai napig - a maga életrezdüléseit: az egyes tájakból, temperamentumokból, foglalkozásokból fakadó személyes és közösségi élmények örömkönnyeit és sós verejtékcseppjeit. Így lesz egyre gazdagabb a ritmus, a dallam, az érzélemlátvány.

A Népdalzsoltárok kis csokra ugyanabból az ihletből született, mint amivel a régi századok embere magától értendő természetességgel alkalmazta az egy tőről sarjadt dallamokat hol templomi, hol fonóházi szövegre.

E gyűjtemény összeállításakor szívesen engedünk barátaink sürgetésének, akik szerte ez országban meg vannak győződve a zsolttáréneklés embert megigazító, közösségformáló, egyházépítő, népetbékítő hatásáról.

Adjja Isten, hogy fűzetünk elvégezze küldetését.

1982. húsvétján Dr. Kerekes Károly

Magyar Himnusz

Is - ten, áldd meg a ma - gyart Jó kedv - vel, bő -
ség - gel, Nyújts fe - lé - je vé - dő kart, Ha küzd el - len -
ség - gel, Bal - sors a - kit ré - gen tép,
Hozz rá víg esz - ten - dőt, Meg - bűn - hód - te
már e nép a múl - tat s jö - ven - dőt!

Rubato
SZÉKELY HIMNUSZ
Ki tudja, merre, merre visz a végzet, göröngyös úton, sötét éjje - len
Vezesd még egyszer győzelemre néped, Csaba ki - rályfi, csillagösvé - nyen.
Marokryi székelj portik, mint a szikla népek har - cának zajló tenger - ről.
Fejünk az ár, jaj, százszor elbo - rítja, ne hagyd el - veszni Erdélyt, Iste - rünk!

Összejövetel Előtti Ima

Mindenható Uristen!

Alázatos szívvel fordulok Tehozzád munkám kezdetén. Nagyratörők céljaim, de gyarló az én erőm. Kérlek ezért, minden erőnek forrása, támaszd meg az én gyengeségemet és tedd eredményessé munkámat, hogy azzal, amit tanulok a Te dicsőségedet növeljem. Hazámnak és embertársaimnak javára lehessek. Add, hogy jellemem épületét mennél magasabra emeljem, s szent igazságodtól és a becsülettől soha el ne tántorodjam.

Amen!

Összejövetel Utáni Ima

Hálát adok Uram, az imént vett jókért. Erős a szándékom, hogy jótettek fakadjanak nyomukban. Add szándékomra áldásodat.

Amen!

Székel Asztaliáldás

Étkezés Előtt

Ki asztalt terítesz az égi madárnak,
Teríts urunk, teríts szegénynek és árvának.
Nyújtsd ki Atyánk, nyújtsd ki jóságos kezedet
S adj a szegénynek is tápláló kenyeret.
Ételben, italban mindig legyen részünk,
Gondviselő Atyánk könyörögve kérünk.
Ámen!

Étkezés Után

Gondviselő Atyánk asztalodtól kelve
Hálát adunk Néked kezünk összetéve.
Áldd meg ezt a házat, s ennek a gazdáját,
Fordítsd vissza néki a szíves vendéglátást
Ámen!

Előszó

Jó húsz évvel ezelőtt a Szegedi Hittudományi Főiskolán felkeresett boldog emlékű Bárdos Lajos tanár úr. Kedvesen megrótt azért, hogy neki a svájci hegyekben magyar népdalzsoltárokat éneklő fiataloktól kell megtudnia, hogy én ilyesmivel is foglalkozom. Ezeket ki kell adni és terjeszteni, mert az ilyen vállalkozás utat nyithat a megújulásra váró egyházi muzsikánk felé - mondta ő, nekem bizony nem kis meglepetésemre. És nem tagadom, öröömre is. Régebről ismertük egymást, éreztem, hogy komolyan gondolja amit mond.

- Lajos bátyám, igaz hogy gyerekkoromban is szerettem már a népdalokat. 1934 óta barátkozom a mindennapos gregoriánnal is. Nekem azonban semmiféle muzsikai képzettségem nincs, én ilyesmire nem vállalkozhatom - mondtam majdnem dadogva.

Nemvárt kérdése volt a válasza, ami erőt öntött belém:

- És hogyha melléd állok?

Megvallom, ilyesmire én álomban sem gondoltam.

Ezután gyűjtöttük össze a velem hasonló érzésű és gondolkodású, nálam jóval fiatalabb lelkes munkatársakkal az addigi népdalzsoltáros próbálkozásainkat az ismert csokorba, akarom mondani füzetbe. Bárdos tanár úr az első betűtől az utolsó kottafejig „átlektorálta”. - Közben én még más aggodalmamat is előadtam neki. Akadnak túlzottan puritán érzésű lelkek, akiket zavar a népdalok itt-ott jelentkező szerelmes szövegének „áthallása” a dallamokon keresztül. Bár jól tudom, hogy a gregorián Kyriéknek - egyikének-másikának - a szárnyaló neumái is eredetileg ősi szerelmi dalok szárnyalásaiból valók. Meg hogy a virágvasárnap Hosanna filio David dallama az ősi görög Hoszon dzész fainou (Amíg élsz addig mulass) virágének dallamát követi... A Tanár úr közbevág:

- No és?, hallottál már értelmes hívő embert méltatlankodni azért, mert az Üdvözlégy Krisztusnak drága szent teste oltáriszentségi énekünk a Csillagom révészem vígy által a Dunán népdalunk dallamából fakad?

Mindezek az emlékek most, amikor a Márton Áron Kiadó a népdalzsoltároknak egy mások buzgólkodásából kibővített gyűjteményének kiadására vállalkozik, ez tagadhatatlanul sokaknak öröme szolgál. A közben eltelt idő bizonyára meggyőzte az aggodalmaskodókat is, hogyha itt valóban az Istentől nekünk ajándékozott csodálatos „rejtett kincsek” - a zsoltaók - a számunkra hasonlóan becses népdalaink zenei nyelvének köntösében jelennek meg, ezek méltó kifejezői lehetnek legnemesebb érzéseinknek és vágyainknak. Mint ahogy ezt már eddig is megértette és gyümölcsoztette számos vallási közösségünk. Isten áldása kísérje ezt a nemes vállalkozást.

Budapest, 1998. november 29., Advent első vasárnapjána szép magyar muzsika új adventjéért fohászokva Kerekes Károly O.Cist.

Tartalomjegyzék Népdal Szerint

<u>Népdal</u>	<u>Cím</u>	<u>Zsoltár</u>
A búzamezőben háromféle virág	Tehozzád emelem szemeim Istenem	123
A pilisi tiszta búza	Mikor én az Urat hívtam	40
A pogány király leánya	Szól az Úr az én Uramhoz	110
Árva az a madár	Hangos szóval kiált	142
A szántói híres utca	Zengjen hálát Áron háza	118
Ahun kerekedik egy fekete felleg	Szabadíts meg Uram	69
Akkor szép az erdő, mikor zöld	Az Úr Isten nékem fényesség	27
Amaz ó-esztendő	Istenünk hatalmát az egek hirdetik	19
Annyi bánat a szívemen	Könyörülj rajtam Istenem	51
Apámért s anyámért mit nem cselekednék	Uram hallgasd imám	143
Aranyozott nevednek gyönyörű hajnala	Áldott az Úr Isten	144
Az árgyélus kismadár	Isten nevét dicsérem	111
Azhol én elmegyek	Nincs fellengzős szívem	131
Bujdosik az árva madár	A mélységből kiáltok fel	130
Csernevic piacán	Magasztallak Uram, mivel megmentettél	30
Csinálosi erdőn	Uram, Istenem vagy	77/b
De szeretnék nyírfa lenni erdőben	Halld meg Isten, mikor hozzád kiáltok	5
Édesanyám almafája	Uram Isten, ne büntessél	38
Egy gyenge kismadár	Istenem, Istenem, miért hogy elhagytál?	22

Esti Ima

Eléd járulok napi munkám után, szeretett jézusom,
 hogy számot adjak sáfárkodásomról.
 Ismét velem voltál-e napon,
 ismét elhalmoztál szereteted jeleivel, jóságos uram.
 Szégyennel és szeretettel adok hálát mai jótéteményeidért.
 Vajon szeretettel viszonztam-e őket?
 Méltó voltam-e a mai napon szeretetedre?
 Szentlélek Úristen, jöjj, világosíts fel, hogy lássam,
 Mivel viszonztam ma az én Uram jóságát.
 Vizsgáld meg lelkiismeretedet...
 Fájdalommal látom, Uram,
 Hogy a mai napon ismét számos bűnnel szomorítottalak meg téged,
 aki legjobban szeretsz engem, és ismét beszennyeztem halhatatlan
 lelkemet, a Te képed mását.
 Teljes szívemből bánom, édes Istenem, hogy Téged megbántottalak.
 Erősen felteszem magamban, hogy többé semmi bűnnel meg nem
 bántalak.
 Kérlek, Uram, örködj fölöttem ezen az éjszakán, és add, hogy a holna-
 pi napot a mainál jobban használjam.
 Ámen!

Esti Ének

A napvilág leáldozott,
 Kérünk Teremtőnk Tégedet,
 Maradj velünk kegyelmesen,
 Őrizzed, óvjad népedet.

Add meg, kegyelmes jó Atyánk,
 És Egyszülöttje, add nekünk,
 És Szentlélek, Vigasztalónk,
 Örök felséges Istenünk

A rossz álmok távozzanak
 És minden éji képzelet.
 Ellenségünket űzzed el,
 Hogy testünket ne rontsa meg.

Amen.

Reggeli Ima

Édes Jézusom!

Teeléd járulok ezen a reggelen.

Te őriztél az éjen át.

Fogadd érte hálámat.

Te adtad nékem ezt a napot.

Azért adtad, hogy jól használjam lelkem javára és a Te dicsőségedre.

Méltó akarok lenni kegyelmedre.

Erős elhatározással fogadom, hogy a mai napon úgy fogok viselkedni, amint a Te tanítványodhoz illik.

Kötelességemet pontosan és lelkiismeretesen fogom teljesíteni.

Kérlek, édes Jézusom, légy velem egész nap, és add, hogy helyesen

használjam fel ezt a napot, magam és mások lelki javára és a Te dicsőségedre.

Ámen!

Reggeli Ének

1. Ra-gyog -va fény - lük már a nap, Az Úr -hoz száll - jon é - ne - künk, hogy min - den
ár - tót űz - zön el, jár - jon ma min - de - nütt ve - lünk.

Nyelvünket fogja fékre ma,
Ne szóljon rút percek szava,
Szemünket védőn óvja meg,
A hívságot ne lássa meg.

Hogy majd a nap ha távozott,
S az óra újra éjt hozott,
Lemondásunk szent éneke,
Legyen az Úr dicsérete.

Lakjék szívünkben tisztaság,
Távozzék minden dőreség,
A testnek dölyfjét törje meg,
Étel s italban hősi fék.

Dicsérjük az örök Atyát,
Dicsérjük egyszülött fiát,
S a Lelket, lelkünk vigaszát,
Most és örök időkön át.

Népdal	Cím	Zsoltár
Egyszer egy királyfi	Boldog az az ember	128
Elindultam szép hazámból	Neved Uram, milyen csodás	8/a
Elmegyek, elmegyek, hosszú útra me- gyek	Uram, te vizsgálj meg	139
Elmegyek, elmegyek, vissza se tekintek	Jó dolog az Urat áldani	92
Elmene, elmene tizenkét kőműves	Az Úr jó pásztorom	23/b
Elmennék a zöld erdőbe	Új éneket daloljatok Istennek	98
Engiéknél ablak alatt	Kérünk Urunk, légy irgalmas	85
Én is áldás-békességgel	Milyen jó a mi Urunknak	147
Érik a szőlő, hajlik a vessző	Ujjongj az Úrnak, szolgálj az Úr- nak	100
Erdő mellett estvélettem	Akinek az Úr ad lakást	91
Erdő, erdő, de magos a teteje	Boldog, aki gonosz útra nem in- dul	1
Este van már, csillag van az égen	Uram Isten, milyen nagyon jó vagy	73
Este van, este van, be is sötétedik	Jöjj el Uram, siess	141
Fölszállott a páva	Istenem, Istenem, testem-lelkem áhít	63
Fölszántom a császár udvarát	Dicsérje az Istent minden nép	117
Fúj, süvölt a Mátra szele	Aki bízik, aki remél	125
Fürjecs-kém, fürjecs-kém	Védelmezz Istenem	43
Gyerünk haza, gyerünk haza	Alleluja! Zengjen új dal!	149
Ha folyóvíz volnék, bánatot nem tud- nék	Gyertek, daloljatok	95/a
Hej, rózsá, rózsá, ékes vagy	Kész az én szívem, Istenem	108

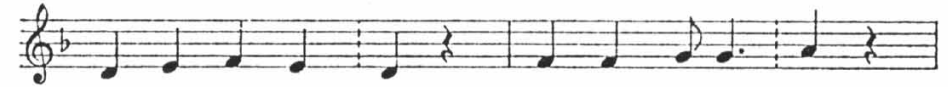
<u>Népdal</u>	<u>Cím</u>	<u>Zsoltár</u>
Hopp ide, tisztán	Urunk nagy nevét áldja a világ	96
Hová mégy, hová mégy, tizenkét kőműves	Istenünk, oltalmunk	90
Isten hozzád szülöttem föld	Neved Uram, milyen csodás	8b
Jaj de széles, jaj de hosszú	Gyertek, gyertek, énekeljünk	95/b
Kecskemét is kiállítja	Dicséritek mind az Istent	134
Kelj fel juhász, ne aludjál	A Hegyre néz pillantásom	121
Két szál pünkösdrózsa	Aki jár utadon	119-A
Két szál pünkösdrózsa	Dicséird Istenedet, áldjad reményedet	146
Lement a nap a maga járásán	Igaz bírám, Uram, felelj...	4
Látom a szép eget fölöttünk fényleni	Szeretlek Istenem, szabadítóm	18
Láttál-e már valaha csipkebokor rózsát	Dicséritek az Urat	148
Ma van húsvét napja	Hálaének zengjen	136
Madárka, madárka	Áldd az Urat, lelkem	103
Magos kősziklának	Ha az Úr nem épít	127
Meghalok, meghalok, még beteg sem vagyok	Éjjel-nappal hozzád kiáltok	88
Megrakják a tüzet	Rám ne támadj Uram...	6/a
Mi van ma, mi van ma, piros pünkösdi napja	Istenben ujjongjon minden igaz ember	33
Mikor a szolgálának telik esztendeje	Legfőbb Uralkodó	119-L
Mikor a szolgálának telik esztendeje	Rendelésed Uram	119-R
Nyílik a rózsa	Áldjátok Istent szent templomában	150
Őszi harmat után	Némaság lett sorsom	39

Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre.
Ki nekem szemlátomást Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak ő az én Istenem.

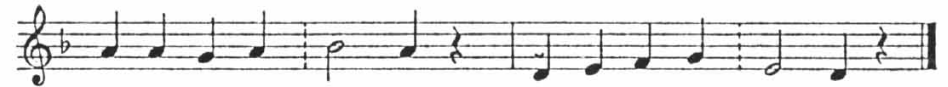
Boldog Asszony Anyánk

Bol-dog asz-szony a - nyánk, ré - gi nagy pát - ro - nánk,
Nagy in - ség - ben lé - vén, így szó - lít meg ha - zánk:

Ma - gyar - or - szág - ról, é - des ha - zánk - ról,

Ne fe - led - kez - zél el sze - gény ma - gya - rok - ról.

Ó Atyaistennek kedves, szép leánya,
Krisztus Jézus anyja, Szentlélek mátkája!
Magyarországról, Édes hazánkról,
ne feledkezzél el szegény magyarokról.

Nyisd fel az egeket sok kiáltásunkra,
anyai palástod fordítsd oltalmunkra!
Magyarországról, Édes hazánkról,
ne feledkezzél el szegény magyarokról.

Kegyesszemeiddel, tekintsd meg népedet,
segéljéd áldásra magyar nemzetedet.
Magyarországról, Édes hazánkról,
ne feledkezzél el szegény magyarokról.

Sírnak és zokognak árváknak szívei
hazánk pusztulásán s özvegyek lelkei.
Magyarországról, Édes hazánkról,
ne feledkezzél el szegény magyarokról.

Boldogasszony, Anyánk, régi nagy Pátronánk,
nagy ínségben lévén így szólít meg hazánk:
Magyarországról, Édes hazánkról,
ne feledkezzél meg szegény magyarokról.

Mint a szép híves patakra

Bourgeois L., Genf, 1551.

Mint a szép híves patakra
Lelkém úgy óhajt Uramra,
A szarvas kívánkozik,
És hozzáfohászkozik,
Te hozzád, én Istene, Szomszéd,
hozik én lelkem, Vajjon szíved ele-
iben Mikor jutok, élő Isten?

Könnyhullatásim énnékem Kenyerem éjjel - nappal,
Midőn azt kérdik éntőlem: Hol Istened, kit vártál?
Ezen lelkem kiontom, És házadat óhajtom,
Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.

Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben, nem hágy el, Kiben örvendek végre,
Midőn hozzám orcáját, Nyújtja szabadítását;
Ó, én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkem!

Mert terőlad emlékezem E Jordánnak földéről,
Szent helyedre igyekezem Hermon s Micár hegy mellől.
Mélység kiált mélységet, Midőn én fejem felett
A sok sebes víz megindul, Mint egy erős hab megzúdul.

Sebessége árvizednek, És a nagy zúgó habok
Én rajtam összeütköznek, Mégis hozzád óhajtok;
Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjjel vígassággal
Dicséreteket éneklek Néked, erős őrizőmnek

Mondván: Isten én köszálam, Mire felejtessz így el?
Ellenségim vannak rajtam, Gyászban járok veszéllyel.
Mert az ő hamis nyelvek Csontjaimban megsértnek,
Mert így bosszanának ellened: Lássuk, hol vagyon Istened?

Népdal	Cím	Zsoltár
Repülj madár, repülj, Menaságra repülj	Uram, mikor hívlak	77/a
Sej a fekete hattyú gyászt visel magáért	Ne büntess haragodban	6/b
Szegény legény vagyok én	Arcod miért rejtet el	13
Szegény vagyok én, szélről lakom én	Áldjuk az Urat most és örökre	113
Szegény vagyok, szegénynek születtem	Szegény vagyok, Uram jöjj	86
Szeretnék szántani	Csodáid meglátni	119-C
Szeretnék szántani	Derekam meghajlik	119-D
Szomorú fűzfának	Messze Babilonban	137
Szántani kék, tavasz vagyon	Engem Isten meghallgatott	116
Szántottam gyöpöt	Bűn nélkül élni	119-B
Szántottam gyöpöt	Fogadj el, kérlek	119-F
Szántottam gyöpöt	Zörgető kérés	119-Z
Sárga csikó, csengő rajta	Valóban jó, igazán szép	133
Tavaszi szél vizet áraszt	Ahogy vágyik a gímszarvas	42
Tova vagyon egy diófa	Gyötrelmemben felkiáltok	120
Udvarom, udvarom, szép kerek udvarom	Őrizz meg, Istenem!	16
Vettem marujánát	Vágyodva hív szívem	84
Zöld erdőben, zöld mezőben	Pásztorom vagy, Uram, Isten	23/a
Zöld erdőben, zöld mezőben	Igaz Pásztor, figyeld néped	80

Boldog, aki gonosz útra nem indul

(dallam: Erdő, erdő, de magos a teteje)

Giusto

dm C dm B F C F

Boldog, a - ki go-nosz út - ra nem in - dul. Nem tart bűnnel, hangos - kod - va nem új gúnyt.

dm F C F A7 dm C dm

Legfőbb gondja az Úr ö - rök tör - vé - nye, Éj - jel - nap - pal azt for - gat - ja el - mé - je.

Olyan lesz, mint víz partján nőtt gyümölcsfa:	A gonosznak sorsa más lesz: jaj annak!
Bő természet idejére meghozza,	Ő csak pelyva, mit a szelek sodornak.
El nem hervad, mindig zöld lesz az ága;	Ítéletkor a gonosz meg nem állhat,
Bármire fog, jó véget ér munkája.	Igazak közt helyet nem lel magának.

Ismeri az Úr az igaz ösvényét.
Szemmel tartja minden járás-kelését.
A gonosznak életútja pusztulás,
Elenyészik, sorsa örök elmúlás.

Igaz bírám, Uram, felelj...

(dallam: Lement a nap a maga járásán)

Lassan

em hm G A D

I - gaz bí - rám, U - ram, fe - lelj, hív - lak! Könnyítsd meg a szí - vem, adj ir - galmat!

G A hm A fizsm hm

Ke - vés e - rőm, nagy a szo - ron - gá - som, Jó vagy hozzám, halld meg i - mád - sá - gom!

Ti nagyurak, mért bántjátok Istent?	Légy nyugtalan, sirasd meg a vétked,
Meddig lesz, hogy bálványoknak hisztek?	Áldozattá tedd az egész élted.
Mért bókoltok a sok hitványságnak?	Vizsgáld meg a szíved, sírva-sírjál, –
Mi lesz vége a sok hazugságnak?	Isten segít, hogy utain járjál.

Meglátjátok, eljön az Úr hozzám,	Sokan kérdik: esőt ki küld végre,
Csodajellel segít a hú szolgán.	Mért kerül el Isten arca-fénye?
Meghallgat majd, mikor felkiáltok,	Panaszosnak bort adj, s búzát bőven;
Bizalmamban kegyelmet találok.	Töltsd be, Isten, örömmel a szívem.

Körülvész az Úrnak arca-fénye,
Lefekszem és rámborul a béke.
Benned élek Uram, mély az álmod,
Nyugalمامat csak Benned találok.

Miatyánk

Miatyánk, aki a mennyekben vagy,
Szenteltessék meg a Te neved.
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a te akaratod,
Amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
És bocsássd meg a mi vétkeinket,
miként mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket a kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól.
Mert tiéd az Ország, a Hatalom és a Dicsőség,
mindörökkön-örökké.

Ámen!

Alleluja! Zengjen új dal!

(dallam: Gyerünk haza, gyerünk haza)

Középgyorsan

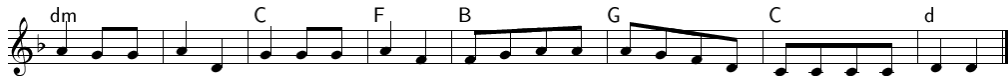
Al-le-lu-ja! Zengjen új dal! Ö-rüljünk az Úrnak, zengjük a Királynak: Al-le-lu-ja!

Alleluja!	Alleluja!	Alleluja!
Vigadozzunk!	Örvendezzünk!	Zengjen hála!
Dicsérjük Őt tánccal,	Népét az Úr védi,	Atya, Fiú, Lélek,
dobbal és gitárral,	gyönyörködve nézi,	Szentháromság néked:
Alleluja!	Alleluja!	Alleluja!

Áldjátok Istent szent templomában

(dallam: Nyílik a rózsza)

Középgyorsan

Áld-já-tok Is-tent szent tem-plo-mában, dí-csér-jé-tek föl-sé-gé-nek é-gi ud-va-rában.

Áldjátok őt, mert nincs nála szentebb,	Áldjátok őt mind, körtáncot lejtve,
dicsérjétek fölségét, mert mindent Ő teremtett.	dicsérjétek pengő lanton, lágy fuvolán zengve.

Áldjátok zengő rézharsonával,	Áldjátok vígan, cintányér csengjen,
dicsérjétek hárfá-szóval, hangos citerával.	minden Istent magasztalja földön és a mennyben.

Mind ami élő, áldja az Istent,
teljes szívből énekelve alleluját zengjen!

Halld meg Isten, mikor hozzád kiáltok

(dallam: De szeretnék nyírfa lenni erdőben)

Giusto

Halld meg Isten, mi-kor hozzád ki-ál-tok, Színed e-lőtt vá-ra-koz-va meg-ál-lok!

Vir-ra-datkor e-léd ál-lok ügyemmel, Fe-léd tá-rom ké-ré-se-met, ne vesd el!

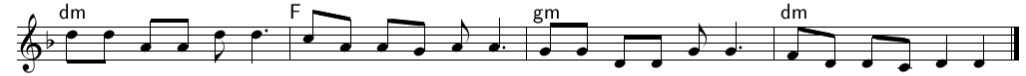
Öntelt ember hogyan jönne tehozzád?	Tágas helyre, dús meződre vezess el,
Meg nem állhat színed előtt gonoszság.	Szent ösvényed járhatóvá simítsd el!
Mégis engem könyörülő szerelmed	Akik hozzád menekülnek, vigadnak,
Dicsőséges hajlékába beenged.	Hiszzen nálad örök otthont találnak.

Téged áldunk örök Isten: Atyánk vagy!
Jézus Krisztus elküldted a világnak.
Meváltottak háladala dicsérjen,
Egész szívünk Szentlélekkel beteljen!

Rám ne támadj Uram...

(dallam: Megrakják a tüzet)

Parlando

Rám ne támadj U-ram, he-ves in-du-latban, Kö-nyörülj meg rajtam, ne bánts ha-ra-godban.

Vívódik a lelke, minden erőm elhagy,	Sokat sírok éjjel, elbágyad a lelke,
Hívlak, Uram, gyógyíts, csontom kínban sorvad.	Könny áztatja párnám, elszorul a szívem.
Uram, hajolj hozzám, életemet mentsd meg,	Meghallgattál Uram, megszegyenül a rossz;
Szabadíts meg engem, nagy a kegyességed!	Ahol úr az Isten, menekül a gonosz.
Mire jó a halál? – Te ott nem vagy jelen.	Betegségem eltűnt, sehol sincs ki bántott;
Lenn a sírnak mélyén, nincs ki rólad zengjen.	Atya, Fiú, Lélek, mindörökké áldott!

Ne büntess haragodban

(dallam: Sej a fekete hattyú gyászt visel magáért)

Ne büntess ha-ragodban, Uram ne í - télj meg, szánj meg, már alig é-lek, Is-tenem, gyógyíts meg!

Nézd, minden csontom reszket, erőm sincs már, félek; A holtak közt nincs senki, aki rád gondolna,
megrendült szívem-lelkem, Uram, meddig nézed? és rólad emlékezve téged magasztalna.

Arcodat fordítsd felém Uram, jöjj és ments meg; Lásd, sírok kimerülten, könnytől ázik párnám;
Te mindig irgalmas vagy, Uram, szabadíts meg. eltompul szemem fénye, ellenségem tört rám.

El tőlem, ti gonoszok, jön már az Úr s megment:
hogyminden ellenségem fusson, s valljon szégyent.

Neved Uram, milyen csodás

(dallam: Elindultam szép hazámból)

Ne - ved U - ram, mi - lyen cso - dás, Té - ged il - let min - den ál - dás.

Dí - csé - re - tem csak da - do - gás, Gye - rek - sza - vú ma - gasz - ta - lás.

Nézem a világot: tiéd!
Alkotásod minden szépség.
Nézem a csillagos eget,
Tűnődöm rajta eleget.

Felemeltél, felkaroltál,
Dicsőséggel koronáztál.
Minden élőre reánk bízta,
Kezünkbe hatalmat adtál.

Mi az ember színed előtt?
Rátekintesz, figyeled őt.
Gondot viselsz mindenkire,
Porszemnyi kis életünkre.

Neved Uram, milyen csodás,
Téged illet minden áldás!
Atya, Fiú és Szentlélek,
Áldjon minden teremtményed!

Milyen jó a mi Urunknak

(dallam: Én is áldás-békességgel)

Milyen jó a mi Urunknak é - ne-kelni, da-lol-ni, de szép a mi Is-tenünket ál-dó szóval dicsérni.

Az Úr egybegyűjti népét, újjáépül városa,
sebeinket bekötözi, megtört szívünk gyógyítja.

Gyönyörűsége az Úrnak mindaz, aki féli őt,
aki bízik irgalmában, támasz annak és erő.

Ő, aki a csillagoknak számát el nem feledi,
számontartja valamennyit, mindet nevének nevezi.

Dicsérje az élő Istent az ő népe s nemzete,
hiszen százezerszer áldott minden igaz gyermeke.

Nagy Ő, a mi Urunk, s nincsen erejének határa,
emberi ész fel nem fogja, milyen nagy a tudása.

Táplál búza legjával, népének békét ígér,
leküldi a földre szavát, s az mint szélvész, odaér.

Szegény embert védelmezi, bátorítást ad neki,
de aki a rosszban kitart, magához nem engedi.

Havat terít, mint a gyapjút, dér hamuját hinti szét,
jéggé fagynak mind a vizek, ki bírja el hidegét?

Zengjen lantok víg zenéje, háladal dicsérje Őt,
aki felhőt ad az égbe, földre áraszt jó esőt.

Szavát újra földre küldi, gyorsan olvad már a jég,
a nagy vizek megáradnak, mikor föltámad a szél.

Füvet sarjaszt, magot érlel hegytetőn és völgy ölén,
tőle kapja eledelét minden, mi a földön él.

Kire az Úr szavát bízta, Isten népe az a nép,
legyen érte neve áldott kezdet óta, örökké.

Dicsérjétek az Urat

(dallam: Láttál-e már valaha csipkebokor rózsát)

Dicsér-jé-tek az U-rat o-dafönn az égben, dicsér-jé-tek angya-lok s szentek se-re - gében.

Dicsérjétek nap és hold, díszei az égnek,
dicsérjétek csillagok, szelíd égi fények.

Dicsérje az ég Urát erdő-mező vadja,
valamennyi állatfaj, mely a földet lakja.

Dicsérjétek tengerek s minden vízi lények,
dicsérjétek örvények, feneketlen mélyek.

Dicsérjétek az Urat minden földi népek,
törvényhozó vezetők, tudósok, művészek.

Jég és tűz dicsérje Őt, hajnali ködfelhő,
száguldozó szélvihar, parancsát cselekvő.

Dicsérjétek gyerekek, fiatalok, vének,
hatalmas az Úr neve, magasztalja ének.

Dicsérjétek nagy hegyek, dombok, erdők, völgyek,
dicsérjétek gyümölcsfák, cédrusok és tölgyek.

Atya, Fiú, Szentlélek, tiéd a dicsőség,
ahogy kezdet óta volt, most és mindörökké.

Áldott az Úr Isten

(dallam: Aranyozott nevednek gyönyörű hajnala)

Ál-dott az Úr Is-ten, fel-leg-vá-ram, bástyám, pajzsom, mene-dé-kem, re-ményem és sziklám.

Uram, mi az ember, hogy így felkaroltad? Lányainkat áldd meg: Őrizzék a szépet,
Nélküled csak árnyék, csak egy szélfuvallat. mint sok ékes oszlop, szívük legyen ékes.

Hajolj le az égből, nyújtsd ki jobbod jöjj le, Földünket is áldd meg: gazdag termést hozzon,
ne hagyj beleveszni örvénylő vizekbe. tele csüreinből mindenkinék jusson.

Csapdájától rossznak, Uram szabadíts meg, Erőszak és rabság szűnjenek meg végre,
hazug embereknek szavaitól ments meg. jajkiáltás, átok ne törjön az égre.

Hálaének, új dal Téged dicsér Isten, Néped, Uram várja: uralmaddal jöjj el,
szabadítóm lettél, győzelmedet zengem. országodban Isten, boldog lesz az ember.

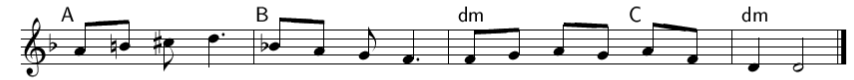
Fiainkat áldd meg: Legyen élet bennük, Áldott az Úr Isten: Atya, Fiú, Lélek,
friss hajtásként nőjön jóraahajló kedvük. mindörökké zengje jószágodat néped.

Neved Uram, milyen csodás

(dallam: Isten hozzád szülöttem föld)

Ne-ved U-ram, mi-lyen cso-dás, Té-ged il-let min-den ál-dás.

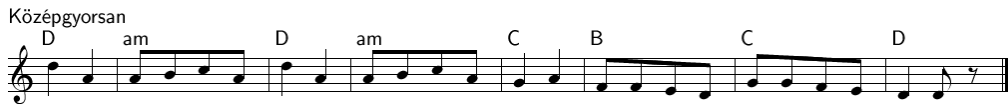
Di-csé-re-tem csak da-do-gás, Gye-rek-sza-vú ma-gasz-ta-lás.

Nézem a világot: tiéd! Felemeltél, felkaroltál,
Alkotásod minden szépség. Dicsőséggel koronáztál.
Nézem a csillagos eget, Minden élet reánk bízta,
Tűnődöm rajta eleget. Kezünkbe hatalmat adtál.

Mi az ember színed előtt? Neved Uram, milyen csodás,
Rátékintesz, figyeled őt. Téged illet minden áldás!
Gondot viselsz mindenkire, Atya, Fiú és Szentlélek,
Porszemnyi kis életünkre. Áldjon minden teremtményed!

Dicsérd Istenedet, áldjad reményedet

(dallam: Két szál pünkösdrózsza)

Dicsérd Is-te-nedet, áldjad re-ménye-det, föl-di ha-ta-lomba bi-zal-mad ne vessed.

Ég s föld alkotója, tenger dajkálója, Rabnak szabadsága, vaknak szemvilága,
Jákob segítsége, mindnyájunknak öre. otthon a vándornak: Úrunk, mindenünk vagy!

Te vagy gyötrelmünkben támasz elestünkben, Áldunk téged Atya, Jézus Isten Fia,
Te adsz eleséget annak, aki éhes. téged áld az ének, Vigasztaló Lélek.

Arcod miért rejtet el

(dallam: Szegény legény vagyok én)

Arcod mi-ért rej-tet el, mért fordul-tál tő-lem el? El-fog a kétség: van-e még re-ménység?

Gond lakja a lelkemet, Ne mondhassa ellenség:
csüggeszti a szívemet. győzött rajtam csúf kétség.
Meddig lesz rajtam Míg benned élek,
gonosznak hatalma? semmitől se félek.

Fényt deríts rám Istenem, Irgalmadban bízom én,
nehogy halál megleljen. jószágodat áldom én,
Ne maradj messze, Dicsérlek Főlség,
siess védelmemre! most és mindörökké.

Őrizz meg, Istenem!

(dallam: Udvarom, udvarom, szép kerek udvarom)

Lassan

Ó-rizz meg, Is - tenem, ol - talmam más nincsen, U-ram vagy én javam, e - gye-dü - li kincsem.

Te Uram, könnyű bort töltöttél kelyhembe,
szent kezed így vetett sorsot életemre.

Megdobban a szívem, felujjong a lelkem,
békében elpihen az Úrban a testem.

Jó helyre hullottak Uram, a kötelek:
Te magad mérted ki sorsomként e földet.

Halálom nem hagyod, vesztém nem akarod,
az élet ösvényét előttem kitárod.

Az Urat dicsérem, tanácsom tőle van,
titokban Ő tanít az éj óráiban.

Örököd eláraszt, túlsordul serlegem,
boldogság tölti be jobbodon a lelkem.

Akárhol élhetek, rám ragyogsz arccoddal,
soha el nem veszek, átölelsz karoddal.

Atyánknak dicsőség Krisztusban, Urunkban,
a Lélek áldassék, ki él mindnyájunkban!

Szeretlek Istenem, szabadítóm

(dallam: Látom a szép eget fölöttünk fényleni)

Lassan

Szeret-lek Is - tenem, szaba - dítóm, váram, e - rős Sziklám, nálad menhelyet ta - láltam.

Körülottem tátong örvényeknek mélye,
megragadott engem halál kelepcéje.

Egyenes és tiszta, nyitott szívet kívánsz,
de a hamis ember ravasz eszén túljársz.

Nyomorúságomban én az Urat hívtam,
hozzá kiáltottam gyötrelmemben, kínban.

Egyszerű, szegény nép mentséget lel nálad,
de a nagyralátók szívét megalázod.

Meghallgatta szómat, legyen érte áldott,
A megnyílt égből érettem leszállott.

Sugárzik rám fényed, ragyog a sötétség,
meggyújtottad lámpám, megszünt minden kétség.

Arcának fényétől felhő oszlott széjjel,
szavától a föld is megrendült a mélyben.

Igaz az Úr útja, szavát tűz próbálta,
oltalmat ad annak, aki tőle várja.

Hatalmas kezével kimentett az árból,
felemelt magához halál országából.

Ki az erős Isten, ki az Úr, ha Ő nem?
Határtalan Jóság: felővez erővel.

Kivezetett tágas, szabad, dús mezőre;
így szeretett engem, hála legyen érte.

Gyorsrá tetted lábam, mint a szarvas lábát,
átnyújtottad nekem üdvösséged pajzsát.

Istenem, kitárom szívemet előtted,
te utadon járok, el nem állok tőled.

Fenntartott a jobbod, jóságod tett naggyá;
megtoldottad léptem, széles utat adtál.

Hűségedet látja, aki hozzád hű volt,
őszintéhez, jóhoz te is őszintén szólsz.

Éljen az Úr! Áldjuk! Zengjen a dicséret!
Neved áldom dallal valamennyi népnek.

Hangos szóval kiált

(dallam: Árva az a madár)

Parlando

Hangos szó-val ki-ált U-ram hozzád szívem, e - léd ön-töm kí-nom, tekintsd vergő - dé-sem.

El - a - pad a lelkem, fé - lek jár - ni u-tam, tit - kos csapda ré - mít, magam vagyok, U-ram.

Nem találok senkit, aki gondol velem,
vajon kinek fontos, élek-e még vagy sem?
Zaklatott a szívem, hajszolt az életem,
halld meg könyörgésem, szabadíts meg engem.

Csak Te vagy pártfogóm, Te vagy menedékem,
és az élők földjén Te vagy osztályrészem.
Fogadjon be engem szenteidnek köre,
engedd, hogy nevedet áldjam mindörökre.

Uram hallgasd imám

(dallam: Apámért s anyámért mit nem cselekednék)

Parlando

U-ram hallgasd i-mám, Is - tenem, fi-gyelj rám; hí - sé - ges vagy s igaz, fe-lelj, vá - la-szolj már!

Nincs é - lő, e - lőt-ted i - gazként ki megáll, el - len - sé - gem ül - döz, szín - te ha - lál - ra szán.

Elcsüggedt a lelkem, kiszáradt a szívem,
régí szép időkre visszaemlékezem;
amit értünk tétlél, mindazt elsorolom,
feléd tárom karom, utánad szomjazom.

Uram, légy megmentőm, már-már elmerültem,
sík földed mezején jó lelked vezessen!
Taníts meg követni a te akaratod;
Istenemnek vallak, s megment igazságod.

Uram, siess, felelj, fogytán lelki erőm,
el ne rejtssd az arcod, add, hogy legyen jövőm!
Hadd halljam irtalmad benned bízva reggel,
mutass nekem ösvényt, hívlak tárt lélekkel.

Te nevedre kérek, adj életet Uram,
jóságod fog győzni, neked adom magam.
Atyának dicsőség, Fiúnak tisztesség,
Szentléleknek áldás mindenkor adassék.

Uram, te vizsgálj meg

(dallam: Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek)

Minden utaimat vigyázod, ha lépek,
ki se mondtam szavam, de Te máris érted.

Rám gondoltál akkor, mikor megalkottál,
anyám méhén mikor engem megformáltál.

Előlem, mögülem átölel két karod,
fel nem érem ésszel, olyan nagy tudásod.

Dicsérek hatalmas, félelmetes Isten,
boruljon le eléd, mit alkottál, minden.

Hová is futhatnék, tőled hogy bujhatnék,
magasban és mélyben arcodra bukkannék.

Lelkem minden zugát ismered Te régen,
nincs előtted titok, rejtsem bármi mélyen.

Napkeletre szállok, ott is rád találok,
a tengeren túl is megragad a jobbod.

Életem napjait Te fűzted fel sorba,
mielőtt még egy is rámvirradott volna.

Akkor megértettem: éjjel is rám ragyogsz,
éj van avagy nappal, mindenütt felkarolsz.

Olyan súlyos nekem minden gondolatod,
számon se tarthatom, annyi mint a homok.

Vizsgálj meg Istenem, szívemet fürkészd ki,
más Uram kívül ne lehessen senki!

Jöjj el Uram, siess

(dallam: Este van, este van, be is sötétedik)

Szálljon imám eléd, mint a tömjénillat,
feléd kitért karom, mint esti áldozat.

Ne hagyj, hogy a szívem a rosszra hajoljon,
és a gonoszokkal sűrűgjön-forogjon.

Arra kérek, Uram, fogjad fékre a szám,
Hatalmas, Te őrködj ajkammak ajtaján.

Hozzád menekülök, rád emelem szemem,
benned bízom Uram, Te véd meg életem!

Atya, Fiú, Lélek: Szentháromság, neked
utolsó szavammal dicséretet zengek.

Istenünk hatalmát az eget hirdetik

(dallam: Amaz 6-esztendő)

A napok egymással szóltanul beszélnek,
átadja titkait éjszaka az éjnek.

Szabálya tiszta, szép, – megmarad örökké,
színtiszta igazság, ahogyan Ő ítélt.

Nem kell szó, sem beszéd, hangot sem hallani,
világot bejárnak mégis a szavai.

Vonzóbb az aranynál, színméznél édesebb,
szolgádra fényt derít, s igazi örömet.

A nap mint vőlegény, sátrából útrakel,
útját ő bejárja ujjongó örömmel.

Hibát és tévedést, Uram, ki érthet meg?
Rejtett bűneimtől tisztíts meg engemet.

Szent az Úr törvénye, lelkeket újító,
bölcesség fényével értelmet oktató.

Ajkamon minden szó szolgáljon tégedet,
kövesse óhajod szívem és életem.

Felujjong a szívem egyenes ösvényén,
ragyogó parancsa szememre áraszt fényt.

Kösziklám, Megváltóm, Uram vagy énnekem,
Atyával, Lélekkel dicsérem énnekem!

Istenem, Istenem, miért hogy elhagytál?

(dallam: Egy gyenge kismadár)

Benned bízoktál őseink is egyre,
felkaroltad őket, megmentetted néped,
Izraelnek Szentje.
De én senki vagyok, nem ember csak fereg,
megvetnek, lenéznek, – vajon meddig élek?

Kiöntött víz vagyok, megtörték a csontom.
Szívem mint a viasz, nem remélek vigaszt
a halálba hullón.
Mint az eltört cserép, az erőm is fogytán,
nyelvem odatapad, úgy kiszáradt a szám.

„Ha Isten szereti, megmentheti mostan”
– imígyen kacagnak, önmagamra hagynak
a nehéz balsorsban.
De én tied vagyok, mielőtt születtem,
már anyám ölében a te kincsed lettem.

Kezemet, lábamat átszőgezték, verték.
Köntösöm sorsolták, ruháim eloszták,
mindenem elvették,
és megszámlálhatom egyenként a csontom, –
óvd meg, takarjad el kardjuktól az arcom.

Nincs aki segítsen, ne maradj hát távol.
Ments meg a gonosztól, leselkedő rossztól,
vadállati szájától.
Mint dühös oroszlán, fenyeget az ellen,
kutyák vesznek körül, – maradj kérek velem.

Nevedet akarom énekelni áldva;
testvéreim előtt, minden nemzedék közt,
egyenesen állva;
mert te nem vetted el, aki siet hozzád,
betöltöd a szegényt, megfordítod sorsát.

Amit megígértem, teljesítem én is.
Visszajön Istenhez, leborul, örvendez
mind az összes nép is.
Megtöri a halál hatalmát a Győztes,
életadó Ura minden népnek Ő lesz.

Pásztorom vagy, Uram, Isten

(dallam: Zöld erdőben, zöld mezőben)

Lassan

Pász-to-rom vagy, U-ram, Is-ten, zöld me-ző-ben hagysz pi-hen-ni, cse-des víz part-ján.
Fel-ü-dí-ted tik-kadt lel-kem, dú-s me-zők-re ve-zetsz en-gem, ne-ved-hez il-lón.
Zord éj-sza-kán, sö-tét völgy ö-lén, ott sem ré-mít sem-mi ve-szély, pásztor-bo-tod véd.

Megterítesz asztalodra,
vendégül látsz ellenfelem szemeláttára.
Olaj csordul homlokomra,
édes bor a serlegembe, veled vagyok már.
És elkísér jóság, kegyelem
végig hosszú életemen, s örök otthon vár.

Áldd az Atyát, Krisztust, szent Fiát,
s a Szentlelket, örök Istent, századokon át.

Az Úr jó pásztorom

(dallam: Elmene, elmene tizenkét kőműves)

Rubato

Az Úr jó pász-to-rom, hi-ányt nem szenvedek, hol a rét zöld mindig, ott ad ne-kem he-lyet.

Forrásvizek mentén enged megpihennem,
így kap új erőre e fáradt testem-lelkem.

Szent és igaz ösvényt céloimhoz ő mutat,
szent nevéhez az Úr mindenkor hű marad.

Járjak bár a halál sötét torka felett,
engem baj nem érhet, ott is jobbod vezet.

Hogyha erős pálcád, pásztorbotod nézem,
máris békén nyugszom, te vagy menedémem.

Dúsan megteríted asztalod nékem,
szégyenpírban ég majd minden ellenségem.

Csupa fény és illat fejem olajodtól,
színgig töltött kelyhem túlsordul borodtól.

Velem jár irgalmad, kísér nagy jóságod,
éltem minden napján én csak terád várok.

Az Úr hajlékában lesz az én lakásom,
örök időkön át ott lesz megnyugvásom.

Áldás és dicsőség Atya, Fiú, neked,
és a Szentleleknek, mindörökké, Ámen.

Hálaének zengjen

(dallam: Ma van húsvét napja)

Lassan

Há-la-é-nek zengjen, jó-sá-gos az Is-ten, ir-gal-ma él mind-ö-rök-ké!

Mindenható Isten, nincs más Úr a mennyben,
Egyiptom földjéről kimentette népét,
irgalma él mindörökké!
irgalma él mindörökké!

Bölcsességét áldja tengereknek árja,
Tengert kettészelte, népét átvezette,
irgalma él mindörökké!
irgalma él mindörökké!

Ő teremtett mindent, eget és a földet,
A pusztába vitte, ott is óvta-védte,
irgalma él mindörökké!
irgalma él mindörökké!

Éltet minden élő, napot adott fénylőt,
Elesettet, gyengét felkarol és megvéd,
irgalma él mindörökké!
irgalma él mindörökké!

Csillagot, hold fényét, éjszakáink órét,
Hálát adunk neked, magad vagy az Élet,
irgalma él mindörökké!
irgalmad él mindörökké!

Atya, Fiú, Lélek, dicsóít az ének:
irgalmad él mindörökké!

Messze Babilonban

(dallam: Szomorú fűzfának)

Rubato

Messze Ba-bi-lonban fo-lyó-par-ton ültünk, ül-tünk és zo-kogtunk, Si-ont em-le-gettük.

Lantunk fűzfa ágon, dalos ajkunk zárva:
rabtartó-parancsra nem dalol az árva.
Téged Jeruzsálem ha elfeled szívem,
béna legyen jobbom, átok verjen engem!

De ők ránk rivalltak: „Sion dalát! Rajta!”
Víg énekszót kíván minket gyötrő falka.
Nyelvem száradjon el, ha nem emlegetlek,
minden kincsem között legtöbbször nem teszek!

Urunk szép dalait hogy is énekelnénk?
Messze idegenben dalolni hogy mernénk?
Téged Jeruzsálem minden nép átkozott,
Babilon leánya reád romlást hozott.

Mégis felvirágzol, mert az Isten szeret,
aki most leigáz, egykor megemleget.

Valóban jó, igazán szép

(dallam: Sárga csikó, csengő rajta)

Közégyorsan

Va - ló - ban jó, i - ga - zán szép, mi - kor együtt a kö - zösség: U - runk áld - ja gaz - dagon.

Együttlétünk boldogsága, Aszú szívre hulló harmat,
mint üdítő illat árja: gyógyulást hoz, balzsamként hat:
Urunk áldja gazdagon. Urunk áldja gazdagon.

Atya, Fiú és Szentlélek:
ősforrása az egységnek,
Urunk, áldunk mindenkor!

Dicsérjétek mind az Istent

(dallam: Kecskemét is kiállítja)

Lassan

Dicsér - jé - tek mind az Istent az Úr szolgál - i, a - kik haj - lé - kában álltok, s szolgáltok ne - ki,

Virras - zatok, mint örök az éj ó - rá - i - ban, Is - tenünk szent hajlékának csarno - ka - i - ban.

Egész éjjel kitárt karral imádkoztatok;
dicsérjétek az Urat és áldást mondtatok:
„Áldjon meg az Úr Sionból téged s házádat,
Ő teremtett eget-földet, s te is övé vagy.”

Az Úr Isten nékem fényesség

(dallam: Akkor szép az erdő, mikor zöld)

Lassan

Az Úr Is - ten né - kem fé - nyesség, ol - tal - ma - zó bástyám, üd - vösség,

Ki - től kell hát félnem, re - megnem? Hi - á - ba tör bár - ki el - le - nem.

Egy a vágyam, egyet kértem én:
hogyan az Úr házában lakjam én.
Jobb szállásom annál nem lehet,
mintha az Úr őrzi életemet.

Apám, anyám árván itt hagyhat,
tudom: az Úr mindig befogad.
Mikor hazug váddal törnek rám,
ösvényedet járjam igazán.

Mint a kincset őrzi lakhelyén,
elrejt engem sátra rejtekén,
És ha a sok rossz nap végetér,
vele leszek fénylő, szent hegyén.

Tőled kaptam biztos hitemet,
országodba hívtál engemet.
Szépségedet látnom engeded,
élők között adsz majd lakhelyet.

Szívdobogva arcod keresem,
arcod el ne rejtse előlem.
Ne taszítsd el szolgáló haraggal,
ne hagyj engem végképp magamra!

Dicsőítve várom Uramat,
bízva vágyom látni arcodat.
Atya, Fiú, Lélek: Alkotó,
Életadó Élet, örök Jó.

Magasztallak Uram, mivel megmentettél

(dallam: Csernovic piacán)

Parlando

Magasztal - lak Uram, mi - vel megmen - tet - tél, mi - kor mélybe estem, on - nan ki - e - m - teltél.

Kiáltottam hozzád és meggyógyítottál,
magadhoz emeltél, s új életet adtál.

Elrejtetted arcod, szemem többé nem lát;
megrendültem nagyon, rimánkodva hozzád.

Áldjátok az Urat, zengjen a dicséret,
aki szereti Őt, hálát ad nevének.

Ha már mélybe szálltam, könnyem mit ér neked?
Vajon a sár dicsér? Áldja-e hűséged?

Haragjának tüze csak rövid pillanat,
de a jószágából örök élet fakad.

Hallgasd meg a szavam, könyörülj meg rajtam,
Uram, Isten, Te légy őrizz oltalmam.

Ki elalszik este síró zokogással,
hajnalban felébred örömujjongással.

Sírásomból Uram, perdíts engem tánra,
tépd le darócruhám, öltöztess vígságba.

Könnyelműen szóltam: „soha el nem esem”,
mikor velem voltál, olyan erős lettem.

Téged áldjon dalban mindörökre szívem,
ne csorduljon többé soha már a könnyem.

Atya, Fiú, Lélek most és mindörökké
magasztallak téged, mivel megmentettél.

Istenben ujjongjon minden igaz ember

(dallam: Mi van ma, mi van ma, piros pünkösdi napja)

Középgyorsan

Is-tenben ujjongjon minden i-gaz ember, dí-csé-rő é - ne-ke-t Föl-sé-ge-nek zengjen.

Boldog dal csendüljön citerán és hárfán,
új ének szálljon föl vidám zene szárnyán.

Gonoszok terveit kudarc éri sorra,
de az Úr szándéka szilárd kezdet óta.

Őszinte igazság az Úr szava s tette,
hűségét tükrözi valamennyi műve.

Nincs nemzet boldogabb, mint az Isten népe,
amelyet magának választott örökre.

Az egek úgy lettek az Úr óhajára,
csillagok születtek egyetlen szavára.

Egekből letekint, Atyánk szeme rajtunk,
szándékunk ismeri, nincs előtte titkunk.

Tengernek vizét az Úr egybegyűjti,
a mélység özönét tárházakba tölti.

Sose várj győzelmet mástól, mint az Úrtól,
életed megmenti, megőriz a rossztól.

Hódoljon Urának föld minden lakója,
tisztelje világ apraja és nagyja.

Várunk az Istenre, várakozunk egyre,
benne van bizalmunk, szívünk ujjong benne.

Így történt: szava szólt, s valóra vált minden,
létrejött, ahogyan akarta az Isten.

Áraszd ránk Istenünk, bőséges kegyelmed,
dicsérjük nevedet, bízza bízunk benned.

Dicsőség Istenünk: Atya, Fiú, Lélek,
miképpen kezdetben, most is áld az ének.

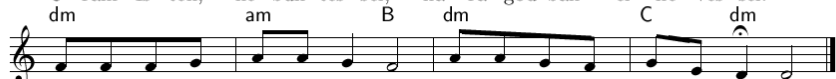
Uram Isten, ne büntessél

(dallam: Édesanyám almafája)

Parlando

U - ram Is - ten, ne bün - tes - sél, ha - ra - god - ban el ne ves - sél.

Meg - gör - nyedtem, le - ros - kad - tam: ke - zed na - gyon sú - lyos raj - tam.

Fejemre száll minden vétkem,
bűnöm súlyos teher nékem.
Kimerít a gyötrő kétség,
nincs már bennem semmi épség.

Mindenki elnéz felettem,
barátom sem áll mellettem.
én meg siket füllel, némán,
megdermedve állok bénán.

Elgyengülve, összetörve,
egész nap csak járok körbe.
Panasz tör fel a szívemből,
kialszik a fény szememből.

Te, ki így hallod szómat,
szívem már csak téged óhajt.
Reám mered, jaj a vétek,
sietve hozz segítséget!

Beismerem minden vétkem,
sírva bánom hűtlenségem.
Egyedüli üdvösségem:
Uram, Isten, ments meg engem!

Boldog az az ember

(dallam: Egyszer egy királyfi)

Középgyorsan

Boldog az az ember, ki az U - rat fé - li, lép - te - it minden - kor ös - vé - nyéhez mé - ri.

Élvezheted akkor munkád bő gyümölcsét,
Sionnak Istene megáld mindörökké.

Asztalodhoz ülnek gyermekeid sorba,
mint ékes, illatos olajágak csokra.

Mint szőlőtöke dúsan termő ága,
olyan lesz asszonyod, házad szép virága.

Megadja azt néked s választott népének,
hogy élvezd jóságát, örülj békéjének.

Atya, Fiú, Lélek, magasztalunk téged, –
jól tudjuk, megáldod a nagy mindenséget.

A mélységből kiáltak fel

(dallam: Bujdosik az árva madár)

Rubato

A mély - ség - ből ki - ál - tok fel: U - ram, halld meg kö - nyör - gé - sem,

for - dulj fe - lém és hall - gass meg, e - léd tá - rom es - dek - lé - sem.

Ha felrodd bűneinket,
színed előtt ki állhat meg?
De irgalmad bőven méred,
hogy tiszteljünk, áldjunk téged.

Isten népe élj reményből,
végtelen az Úr kegyelme,
Ő oldoz fel bűneidről,
Ő vezet el üdvösségre.

Törvényedet, uram látom,
ígédben van reményességem;
az Urat én jobban várom,
mint hajnal jöttét az őrszem.

Dicsőítünk örök Atyánk,
fölségedet magasztaljuk;
szent Fiaddal s a Lélekkel
dicsőséged együtt valljuk.

Nincs fellengzős szívem

(dallam: Azhol én elmegyek)

Rubato

Nincs fellengzős szívem, nagyra - lá - tó szemem, lábam mást nem tapos, rangot nem kerestem.

Úgy pihen a lelkem csendes békességben,
mint az alvó kisded, anyja lágy ölében.

Népem, te is bízzál, légy egész az Úré,
és maradj meg nála, most és mindörökké!

Áldunk Atyaisten, egyszülött Fiaddal
és a Szentlélekkel énekünk magasztal.

Aki bízik, aki remél

(dallam: Fúj, süvölt a Mátra szele)

Rubato

A - ki bí - zik, a - ki re - mél, meg nem i - nog, szí - ve nem fél;
o - lyan az, mint Si - on he - gye, szik - la - szí - lárd mind - ő - rök - re.

Hegyek őrzik, körülállják
a szent Várost, úgy vigyázzák;
mintha ellenségtől óvnák,
körülvesszik mint a bástyák.

Nem lesz mindig úr a gonosz,
igazakon nem győz a rossz;
hacsak az igazak keze
gonoszra nem vetemedne.

Népét az Úr öleli,
védelemmel körülveszi.
Mindig híten átkarolja,
irgalmával beborítja.

Tégy jót Uram, az igazzal,
igazszívú fiaiddal.
Béke legyen annak élte,
görbe útra ki nem tér le.

Örök Isten, Gondviselő,
hogyan lehetne szavam illő?
De a szívem neked dobog,
forró lángja feléd lobog.

Ha az Úr nem épít

(dallam: Magos kősziklának)

Rubato

Ha az Úr nem é - pít, mind - hi - á - ba fá - rad há - za - don az é - pí - tő;
ha az Úr nem ő - riz, mind - hi - á - ba vir - raszt vá - ro - so - don ör - ál - ló.
Haj - nal e - lőtt kelhatsz, éj - fél u - tán fekhatsz, ke - nye - red csak könny és kín.

Pihentedben is véd, osztja áldott kincsét:
gyermek nagy bőségét.
Mint a gyors nyilvesszők hősi harcos kezében,
olyan a sok ifjú sarj!
Boldog vagy, ha tegzed ily nyilakkal telt meg,
nem ér soha szégyenpír!

Némaság lett sorsom

(dallam: Őszi harmat után)

Lassan

Né - ma - ság lett sor - som, go - no - szok közt gon - dom:
vis - sza - fog - jam nyel - ve - met, csap - dá - juk - ba ne - es - sem.

Szívem ég mint a tűz,
fájdalmak réme új.
Aggódva felajdulok,
maholnap meghalhatok!

Szólítottak, kiáltlak:
reményem tenálad!
Bűneimtől mentsél meg,
gyalázattól védjél meg.

Hallgasd meg imámat,
hadd szűnjön a bánat.
Legyen részem megnyugvás,
míg nem jön az elmúlás.

Arasznyi az élet,
s jön már az ényészet.
Pára-éltem eloszlik,
ködfelhőként szétfoszlik

Halld meg bús kérésem,
vedd el büntetésem.
Vétkeimért botozol,
testem nyívőd mint a moly.

Csak benned remélek
Atya, Fiú, Lélek.
Sátram mikor leomlik,
bízva hozzád hanyatlak.

Mire jó kincs és fény,
elnyeli az örvény!
Vajon kire hagyhatom
gonddal szerzett vagyonom?

Fordítsd el haragod,
számonkérő arcod.
Könnyeimen szánakozz,
hajolj zarándokodhoz.

Mikor én az Urat hívtam

(dallam: A pilisi tiszta búza)

Giusto

Mi - kor én az U - rat hív - tam, e - gye - düil csak ben - ne bíz - tam,
Hoz - zám for - dult sza - vam hall - va, ki - e - melt a mély - ből kar - ja.

Erős szikla, amin állok,
biztos út az, amin járok.
Maga az Úr adott számra
új éneket, mely őt áldja.

Jóhíredet zengi ajkam,
jóságodról nem hallgattam.
Meváltómat magasztaltam,
hűségedet nem titkoltam.

Ajkunkról zeng örömeink,
akik várva várunk téged.
Üdvösséged meg is látjuk,
„Nagy az Isten!” – ezt kiáltjuk.

Uram, mily nagy minden tetted!
Csoda nékem minden műved.
S amit rólunk elgondoltál, –
bizony, nincsen szavam hozzá.

Szegény vagyok, Uram várom,
szabadítóm, boldogságom.
Ne késlekedj, siess, jöjj már!
Legyen gondod Uram, énrám!

Boldog egység, Szentháromság,
– bár nem méltó szavunk hozzád –
Dicséretünk csak elvárod, –
örök Jóság, neved áldott.

Nem vársz égő áldozatra, –
mit is mondjak hívásodra?
„Jövök, íme, amint várod,
akaratom legyen áldott!”

Ahogy vágyik a gímszarvas

(dallam: Tavasz szél vizet áraszt)

Lassan

dm C F C F C B C F C⁽⁷⁾

A - hogy vá - gyik a gím - szar - vas for - rás hús vi - - zé - re,
F C F G B C B A⁷ dm (D)

úgy vá - gyó - dik tes - tem — lel - kem az ő — Is - te - né - re.

Szomjazza az élő Istent, vágyva vágyja lelkem; Mégis mikor hullám harcol, s örvény az örvénnyel,
Arcát mikor láthatom meg, mikor hagy betelmem? kérdem: Isten, Sziklaszálam, mért felejtettél el?

Éjjel-nappal könnyen kegyelem, sokan kérdik tőlem: Gúnyt mért űznek énbőlőlem, kik ellenem vannak?
Hol van Isten, a te Urad, inséges időkben? „Hol van Isten, a te Urad?” – egyre mért faggatnak?

Ujjong, örül majd a szívem Isten templomában, Várj az Úrra, várj Istenre, bízzál, hogy meglátod
ahol együtt ünnepet ül sok-sok kedves társam. Őt, ki arcod Üdvössége, legfőbb boldogságod.

Miért vagyok szomorú most, minek sóhajtásom, Isten várjad, akkor nem vársz semeddig hiába,
amikor én hittel hiszem, hogy Istent meglátom? Atya, Fiú és Szentlélek, megillet a hála.

Védellezz Istenem

(dallam: Fürjescském, fürjescském)

Lassan

dm C F B C B A⁷ dm

Vé - delmezz Is - tenem, ügvennek fogd pártját; minden - ki el - lenem, nem le - hetnék árvább.

Körül fog minden rossz, gyöngé már a lábom, Vezess föl hegyedre, otthonodba engem,
segítsen szent erőd utaidat járnom. öröm és vidámság töltsen el a lelkem!

Küldd hozzám követed, igazságod fényét, Ifjúság öröme újítja meg szívem,
életem sietve nyomába szegődjék. dicsérlek gitárral oltárodnál, Isten.

Atyának, Fiúnak, Szentléleknek hála,
meglátja az Urat, aki várva várja.

Gyötrelmekben felkiáltok

(dallam: Tova vagyon egy diófa)

Parlando

cm fm cm gm B Esz

Gyötrel - memben fel - ki - ál - tok, s meghall - gat az Úr, ha szó - lok:
Asz B cm Asz B cm

Go - nosz nyelvtől, U - ram ments meg, ha - zug szó - tól sza - ba - díts meg!

Mi is sújtson, mi is verjen, Jaj, be hosszú száműzöttség,
álnok, rút nyelv, mi büntessen? körülöttem barbár népség.
Tüzes nyilak üszkös lángja, Ha békére nyílik ajkaim,
rekettye-tűz vad izzása. dúl a vész, bár nem is szóltam.

A Hegyre néz pillantásom

(dallam: Kelj fel juhász, ne aludjál)

Rubato

dm C dm B C

A Hegy - re néz pil - lan - tá - som, honnan jö - het meg - vál - tá - som?
C dm B am dm

Nem jö - het az sen - ki mástól, csak az ég és föld U - rá - tól!

Megrogyni nem hagyja térded, Nem sújt a nap tűzsugara,
nem alszik el, őriz téged; nem árthat a hold éjszaka;
Nem alszik, nem szunyad el, Az Úr élted őrzője,
ki őriz téged, Izrael. mostantól és mindörökké.

Oltalom az Úr tenéked, A Hegyre néz pillantásom,
mint árnyékod, kísér téged. a háromgy Istent áldom:
Nem hagy Ő el, mert jóságos, Atya, Fiú és Szentlélek,
jobbodon a Magasságos. téged dicsérjen az ének!

Tehozzád emelem szemem Istenem

(dallam: A búzamezőben háromféle virág)

Lassan

F F⁷ D⁷ gm C⁷ F B C F

Te - hozzád e - melem sze - me - im Is - tenem, a - ki a trónon ül, o - da fön a mennyben

Ahogy a szolga néz urának kezére, Irgalmazz, irgalmazz jó Urunk minékünk,
ahogy a szolgáló asszonya kezére. oly sok gúnyt, megvetést izlelt már a lelkünk.

Teremtő Urunkra úgy tekint a szemünk, Tehozzád emelem szemem Istenem,
amíg csak meghallgat, s irgalmát elnyerjük. téged áld szüntelen dicsérő énekem.

Legfőbb Uralkodó

(dallam: Mikor a szolgának telik esztendeje)

Parlando, rubato

Legfőbb U-ral-ko-dó, e-rős a te szavad, szi-lárdabb mint a föld, ö-rök-re megmarad.

Létrehívtad Uram, mindazt, ami élő, Lehajoltál hozzám, tiéd vagyok Uram,
szolgád a mindenség, kezekben az idő. szabadítóm Te vagy, téged követ utam.

Lelkem benned vigad, igéd örömet ad, Lombját veszti minden, elmúlik a nagyság,
soha nem felejtem életadó szavát. de törvényed virul, mint örökzöld faág.

Rendelésed Uram

(dallam: Mikor a szolgának telik esztendeje)

Parlando, rubato

Rende - lé-sed Uram, nagy kincs, i-ga - zi jó, megtar-tá-sa öröm, cso-dá-lat-ra méltó.

Ragvog minden szavad, segíts megértenem, Reám tekints Uram, add meg kegyelmedet,
mélyére tekinthet, kibem véték nincsen. add meg mindazoknak, ki szeretik neved.

Rádbízom magamat, ments meg a gonosztól,
tekints derűsen rám, Te légy szabadítóm.

Zörgető kérés

(dallam: Szántottam gyöpöt)

Középgyorsan

Zör - ge - tő ké - rés e - lőd - be ér - jen: adj ne-kem fényt, hogy sza - va - dat ért-sem.

Zengjen a zsoltár, dicséret zengjen, Zaklatott lelkem üdvödet várja,
igazság útján tanítasz engem. törvényed útját örömmel járja.

Zavarban, vészben segítsen jobbod, Zord útra tévedt, s megbotlott lábom,
éljen a lelkem, halljam a hangod. keresd meg szolgád, utadra vágyom.

Dicsőség, hála, jó Atya néked,
törvényiünk Krisztus, vezet a Lélek.

Könyörülj rajtam Istenem

(dallam: Anyai bánat a szívemen)

Rubato

Kö - nyö - rülj raj - tam Is - te - nem, mert ir - gal - mad mér - he - tet - len.

Mo - so - gass ki bí - ne - im - ből, tisz - to - gass meg vét - ke - im - től.

Gonoszságom elismerem, Színed előtt ne taszíts el, Istenem, nyisd szóra ajkam,
szemem előtt áll szüntelen. szent lelkedtől ne szakíts el. fölséged hadd magasztaljam.
Téged sértett minden vétkem, Hadd élvezzem üdvösséged, Áldozattal tisztelnék,
végzésed így szent előttem. adj nekem király lelkét. de Te abban nem lelsz kedvet.

Izópoddal hints meg, moss meg, A tévelygő rád tekintsen Égő- s vágóáldozatnál
és a hónál tisztább leszek. és a bűnös hozzád térjen. szebb ajándék, amit vártál:
Szállj fülembe, vig dal újra, Uram, ments meg a vérbűntől, A megtört szív teelődted
s öröm megtört csontjaimba! hadd daloljak hűségéről! legkedvesebb áldozat lesz.

Arcod fordítsd el bűneimtől,
ments meg Uram, vétkeimtől.
Tiszta szívet teremts bennem,
újtsd, erősítsd meg lelkem.

Istenem, Istenem, testem-lelkem áhít

(dallam: Fölszállott a páva)

Rubato, parlando

Is - tenem, Is - tenem, testem lelkem á-hít, mint száraz föld e-sőt, té-ged úgy szomjazik.

Hadd lássam hatalmad, hadd hirdessem fényed, Rád gondolk Uram, ágyamon pihenve,
jobb a te jóságod, mint maga az élet. virrasztva hajnalig Te jutsz az eszembe.

Áldjalak míg élek, kitárva a karom, Szárnyaddal boríts be, jöjj, légy segítségem,
bőségéd elborít, ujjongva zeng dalom. tarts erős kezeddél, hozzád tapad lelkem.

Dicsérjük az Atyát és egyszülött Fiát,
vélük a Szentlelket, minden időnkön át.

Szabadíts meg Uram

(dallam: Ahun kerekedik egy fekete felleg)

Parlando
em

Sza-ba-díts meg U-ram, sza-ka-dék-ba es-tem; lá-bam nem ér ta-lajt, csaknem el-me-riültem.

Elragad az örvény, összezsap felettem,
feneketlen iszap mélyén elsüllyedtem.

Immár kifáradtam a kiáltozásban,
elbágyadt a szemem, amíg reád vártam.

Előtted áll Uram, minden balgaságom,
nem marad rejtekben semmi gonoszságom.

Érted ócsárolnak gyalázzaltal engem,
aki bízik benned, ne érje azt szegyen.

Testvéreim között idegenné lettem,
saját családomban vándor, ismeretlen.

Mert a te házadért buzgóság emésztett,
kik ellened vannak, engem is lenéznek.

Hozzád kiált imám, nézz rám valahára,
ne fulladjak bele feneketlen árba.

Szereteted Uram, mértéket nem ismer,
fordítsd felém arcod, könyörülj Isten.

Tudod gyalázatom, összetört a szegyen,
meggyötört a kétség, megzavarta szívem.

Nem találtam senkit, aki felkarolna,
kerestem, de nem volt, aki vigasztalna.

Ételemül akkor nékem epét adtak,
szomjúságom láttán ecettel itattak.

Kín és baj szakadt rám, mégis benned bízom,
segítséged Uram, bátyám legyen s pajzsom.

Uram, nagy jószágod hadd dicsérjem dalban,
hálaének zengjen, neved magasztaljam.

A meggyötört szegény, megalázott ember,
keresse az Urat megújult lélekkel.

Mert Ő szegényeit soha el nem hagyja,
övéit az Isten mindig meghallgatja.

Atya, Fiú, Lélek, te vagy boldogságunk,
megmentetél minket, mindörökké áldunk.

Uram Isten, milyen nagyon jó vagy

(dallam: Este van már, csillag van az égen)

Giusto

U-ram Is-ten, mi-lyen na-gyon jó vagy mind-a-zokhoz, a-kik ben-ned bíz-nak!
Mé-gis majdnem megbot-lott a lá-bam: go-no-szoknak sor-sát meg-kí-vántam.

Úgy tűnt nékem, boldogabb az álnok,
semmi baj sem nehezedik rájuk.
Háborogtam, látva hogyan élnek,
embertől sem, Istentől sem félnek.

Balgaság volt, hogy a szívem vértett,
titkaidból eszem mit sem értett.
Hiszen most is veled vagyok, látod;
kezem biztos tenyeredbe zárod.

Mi kell nékem odafönn az égben?
Veled élek, Te vagy osztályrészem.
Egyéb vágyam itt a földön sincsen,
Sziklaszálam te vagy, örök Isten.

Elenyészsen bár a szívem, testem,
jelenléted boldoggá tesz engem.
Benned bízom, Te vagy menedékem,
örök Isten nevedet dicsérem.

Csodáid meglátni

(dallam: Szeretnék szántani)

Középgyorsan
dm am B F dm G⁷ B dm

Csodá - id meglát - ni nyisd meg a két szemem, se - gíts, hogy megtartsam szava - id hí - ségben.

Csak egy vágy tölti be egészen a szívem: Csúföld meg vádlóim, töröld el szégyenem,
törvényed járja át mindenkor életem. utadon járok én, törvényed hirdetem.

Csakugyan szép öröm szavaid hallani,
méginkább életem azokhoz tartani.

Derekam meghajlik

(dallam: Szeretnék szántani)

Középgyorsan
dm am B F dm G⁷ B dm

De-rekam meghajlik, porba ér a fejem, í - gér-tél é - le-tet, add meg azt én - nekem.

Derítsd fel számomra törvényed szépségét, De a csúf álnokság ösvényét tartsd messze,
szívemben forgatom titkaid mélységét. szívemnek csak Te légy tanító mestere.

Didergő lelkemet, esendő testemet Döntött már a szívem: tiéd az életem,
vidámitd jó Uram, emelj föl engemet. követem lépteid szabadon, szívesen.

Fogadj el, kérlek

(dallam: Szántottam gyöpöt)

Középgyorsan
C G⁷ C am dm G⁷ C

Fo-gadj el, kér-lek, ir - gal-mad hí-vom, nem ér - het szegyen, sza-vad-ban bí-zom.

Fölséges Isten végzésed várom, Feléd tart lábam, jó úton járok,
törvényed útját szabadon járom. készsége szívvel előtted állok.

Felujjong lelkem törvényed látva,
szívemben éled szeretet, hála.

Zengjen hálát Áron háza

(dallam: A szántói híres utca)

Giusto

C G7 C G F C

Zeng-jen há-lát Á-ron há-za, Iz-ra-el hal-le-lu-jáz-za,

G F G7 C G7 C

csat-la-koz-zék minden is-ten-fé-lő: Di-a-da-lod Urunk, fény-lő!

Kegyelméből reám áraszt,
szómrá is ad hamar választ.
Vad ellenség nem árthat énnékem,
az Úr biztos menedékem.

Váltságot hoz az Úr jobbjá,
üldözöm szerteszórja.
Mit a balgák hitványnak ítélnék,
beépíti szegletkönek.

Darázsrajként körülsonghat,
szilaj lánggal felém kaphat,
ellenfelem földre sújthat százszor,
felpattanok akárhányszor.

Csodálatos, amit művelsz,
minden gőgös erőt szétversz.
Kapuszárnyként szívünket kitarjuk,
áldásodat igen várjuk.

Szent kegyelmed mindig árad,
védő kezed el nem fárad.
Lombos ágat lengetünk kiáltva:
Akit küldesz legyen áldva!

119/A. ZSOLTÁR

UJJONGJ AZ ÚRNAK!

Aki jár utadon

(dallam: Két szál piünkösdrózsa)

Lassan

F B F B C F

A-ki jár u-tadon, ki a jót ke-re-si, boldog az az ember, ki az U-rat fé-li.

Adj irányt léptemnek, célja légy szívemnek,
akkor nem ér szégyen, életedet élem.

Áldom jó szívedet, szeretem törvényed,
szívem arra hajlik, ami rendelésed.

119/B. ZSOLTÁR

UJJONGJ AZ ÚRNAK!

Bűn nélkül élni

(dallam: Szántottam gyöpöt)

Középgyorsan

C G7 C am dm G7 C

Bűn nél-kül él-ni le-het-e másnak, mint a-ki út-ján tő-led vár támaszt?

Beírtam szódat szívembe mélyen,
ne engedj tőle többé eltérnem.

Bő áldás nekünk törvényed útja,
tanítod lelkünk újra meg újra.

Betölti számat dicsérő ének,
törvényed zengem, áldalak téged.

77/A. ZSOLTÁR

UJJONGJ AZ ÚRNAK!

Uram, mikor hívlak

(dallam: Repülj madár, repülj, Menaságra repülj)

Lassan

dm C dm F B C F B dm

U-ram, mikor hívlak, szavam jus-son hozzád, U-ram, hogyha hívlak, ví-gasztald meg szolgálád.

Kerestem az arcod szenvedésem napján,
vigasztalan szívvel, éjjel-nappal sírván.

Bizony, szent az Isten, nincsen nagyobb nála,
erejét, hatalmát népe megcsodálta.

Régmúlt napok, évek emlékét idézve
töprengek a múlton szívemmel beszélve.

mennydörgésed hangja visszahangzott a szélben,
villámaid fénye ragyogott az égen.

Örökké tart vajon Istenünk haragja?
Irgalmas jóságát többé nem mutatja?

Hatalmadat látva kettévált az örvény,
megrendült a föld is, tengerben nyílt ösvény.

Megszűnt tán irántunk minden kegyessége?
Mégfogyatkozott-e egykor hűsége?

Átvonultál rajta néped előtt járva,
pásztorunk vagy most is, legyen érte hála.

Felidézem újra Isten nagy hatalmát,
elsorolok minden régen történt csodát.

Dicsőséged zengjük Atya, Fiú, Lélek,
csüggedéstől óvjad próbára tett néped.

77/B. ZSOLTÁR

UJJONGJ AZ ÚRNAK!

Uram, Istenem vagy

(dallam: Csinálosi erdőn)

Középgyorsan

D G A7 D D A7

U-ram, Is-te-nem vagy, min-den fö-lött nagy vagy,

D A7 G A7 D

hall-jad pa-na-szo-mat, szánj meg, fi-gyeld szó-mat.

Nyugtót nem lel szívem,
soha meg nem pihen,
nincs már egy csepp könnyem,
állok összetörtén.

De én nem feledem,
visszaidézgetem
régmúlt napok sorát,
a sok jelet, csodát.

Vajon miért hallgatsz,
életjelet sem adsz,
bár zúg a sok panasz,
hogy meg nem gyógyítasz.

Tiéd a nagy világ,
te vagy a nagy király,
parancsszavad várja
mélyek zúgó árja.

Kelj fel, Urunk értünk!
Jöjj hát, légy vezérünk,
hogy csak terád nézzünk,
és csak neked éljünk!

Igaz Pásztor, figyeld néped

(dallam: Zöld erdőben, zöld mezőben)

Lassan

I - gaz Pásztor, fi - gyeld né - ped, e - rős Is - ten hallgasd né - ped könnyes pa - na - szát.
Sza - ba - díts meg, ments meg minket, kelj fel ér - tünk ha - tal - maddal, térj visz - sza hoz - zánk.

Jöjj U - runk már, né - ped visz - sza - vár, ar - cod fé - nye ra - gyogjon fel, új - ra te - kints ránk!

Szőlővessző volt a néped,
gondos kézzel készítetted termőtalaját.

Elültetted, gyökeret vert,

Te ültetted, Te nevelted, ne hagyj veszni hát!

Jöjj Urunk már...

Uram, földed, szőlőskerted,

– kedves néped – melyet egykor kezded ültetted:

szomszéd népek nevetsége,

gúnynak tárgya, szabad préda, senkiföldje lett.

Jöjj Urunk már...

Nyújtsd ki jobbod, védj meg néped,

oltalmazd fiadat, terjeszd kezded ránk.

Saját néped, nevelésed,

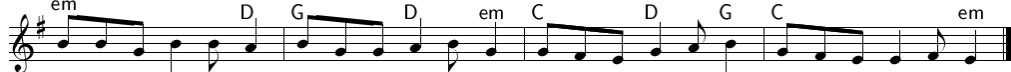
tőled többé el nem fordul, új életet vár.

Jöjj Urunk már...

Vágyódva hív szívem

(dallam: Vettem marujánát)

Középgyorsan

Vágyód - va hív szívem, Is - te - nem, én U - ram; só - vá - rog tes - tem is: adj he - lyet há - zadban!

A fecske fészket rak, veréb is elpihen,
hontalan életem csak benned nyugszik el.

Boldog, ki téged áld, ereje tőled van,
boldogan élhet majd örökre a házában.

Kiszáradt völgyeken amikor áthalad,
áldásod várja ott: bő forrásvíz fakad.

Jobb egy nap házában, mint ezer nélküled;
Főlséges nézz le rám: semmim sincs kívüled.

Ha benne bízom én, nem tagad meg soha,
kegyelem, békesség az ő ajándoka.

Dicsérünk jó Atya, Atyának egy Fia,
Istennek Lelke, légy lelkünknek sóhaja.

Engem Isten meghallgatott

(dallam: Szántani kék, tavasz vagon)

Parlando

En - gem Is - ten meg - hall - ga - tott, sze - re - te - te fő - lém ha - jolt.

Fü - lét hoz - zám for - dí - tot - ta, i - mád - sa - gom el - fo - gad - ta.

Hálót font a halál körém,

kín és bánat borult fölem.

Kiáltottam: Uram, ments meg!

S az Úr engem szabaddá tett.

Lelkem újra nyugtot talált,

az Úr legyőzte a halált.

Letörte a bilincseket,

letörölte könnyeinket.

Hozom áldozatom eléd,

– újra hívom Uram nevét –

Fogadalmam teljesítem,

látod Uram, szolgád lettem.

Az Úr jó és igaz nagyon,

minden útja csak irgalom.

Kicsinyeknek oltalma lett,

földre estem, s fölségített.

Hogyan viszonzom tehát

hozzánk hajló nagy irgalmát?

Segítségül hívom nevét,

s veszem az Úr áldott kelyhét.

Fogadd tőlünk örök Atyánk

Jézus Krisztus áldozatát;

Lelked által, ki bennünk él

magasztalunk mindörökké.

Dicsérje az Istent minden nép

(dallam: Fölszántom a császár udvarát)

Rubato

Di - csér - je az Is - tent min - den nép, ma - gasz - tal - ja min - den nem - ze - dék;

nagy jó - sa - gát Ó ránk á - raszt - ja, hí - sé - gét ö - rök - ké meg - tart - ja.

Dicsőség és áldás Istennek,
Atya, Fiú és Szentléleknek.
s amint kezdet óta hirdették,
most és mindörökké áldassék!

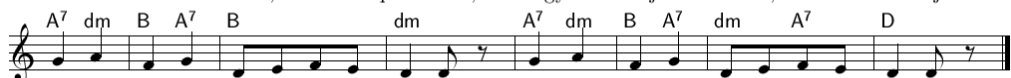
Isten nevét dicsérem

(dallam: Az árgyélus kismadár)

Lassan

Is-ten ne-vét di-csérem, szívem csupa há-la, együtt mondjunk háladalt, közös é-nek áldja:

Jó-ság, hű-ség ke-zed minden mű-ve, szent vagy, jó vagy, ál-dunk mindő - rök-re.

Döbönt szívünk ráeszmél, milyen nagy az Isten: Soha el nem felejtí ősi szövetségét,
Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent. maga őrzí, táplálja, egybegyűjtí népét.
Jóság, hűség...

Igaz jóság, irgalom minden rendelése, Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,
csak az értí valóban, aki bízik benne. csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:
Jóság, hűség...

Áldjuk az Urat most és örökre

(dallam: Szegény vagyok én, szélről lakom én)

Lassan

Áldjuk az U-rat most és ő-rök-re, dí-csér-jé-tek minden művét, ál-dás ő-vez-ze!

Isten erejét látja minden nép, Árvát megsegít, gyengét fölemel,
napkeltétől napnyugtáig áldott ez a név. ha megvetett, ha magányos, nála otthont lel.

Trónja a nagy ég, mégis lehajolt; Szégyen megszűnik, kinnak vége lesz,
ki olyan, mint a mi Urunk? – porból fölkarolt. gyermektelen, meddő asszony boldog anya lesz.

áldjuk az Atyát, Krisztust, egy Fiát,
áldjuk együtt a Szentlelket, szívünk vigasztát.

Kérünk Urunk, légy irgalmas

(dallam: Engiélknél ablak alatt)

Gyorsan

Kérünk Urunk, légy irgalmas új-ra népeddel, minden bűnét megbocsássad, vétkét feledd el.

Csillapodjék, csituljon el bosszús haragod, Igaz hűség, szelíd jóság így már eggyé vált,
engedj benned vigadoznunk, lássuk jóságod. igazságod, áldott békéd bennünk csókot vált.

Adj életet, hadd hirdessük, amit ígértél, Hűség sarjad aszú földből, égből igazság,
béke legyen mindazzal, ki hozzád visszatér. dús gyümölcsöt érlel földünk, gazdag termést ad.

Boldogító jelenléted mindig velünk van, Urunk itt jár újra köztünk, szépség követi,
országodnak dicsősége máris köztünk van. az igazság előtte jár s jöttét hirdeti.

Atya, Fiú és Szentlélek: teljes Háromság
hála neked, mert irgalmad boldog valóság.

Szegény vagyok, Uram jöjj

(dallam: Szegény vagyok, szegénynek születtem)

Lassan

Szegény vagyok, U-ram jöjj, fi-gyelj rám; szü-net nél-kül szí-velem csak te-rád vár.

Hí-ved va-gyok, ol-talmazd é-le-tem, bí-zom na-gyon ben-ned, én Is-te-nem.

Hajolj felém, tehozzád kiáltok,
szelíd fényel derítsd rám világod.
Tedd vidámmá, derűssé lelkemet,
hiszen neked adtam át szívemet.

Nehéz napok mikor rám szakadnak,
csakis nálad találok nyugalmat.
Az irigyek felkeltek ellenem,
hatalmasok gyötrik az életem.

Tanítsd szívem igaz uton járni,
ösvényedre mindig rátalálni.
Mélységeknek mélyéről kimentesz,
túláradó irgalmad így szeret.

Hatalmas vagy, csodáknak szerzője,
boruljon le minden nép elődbe.
Műveidhez fogható nincs semmi,
hozzád, Uram, hasonló nincs senki.

Tekints reám irgalmas, kegyelmes,
haragodban megfontolt, türelmes.
Mert Te, Uram, gazdag vagy hűségben,
hálát adok őszintén szívelem.

Te vagy Atyánk, örökké dicsérünk,
Fiad Jézus szegény lett miértünk,
a Szeretet Lelkétől átjárva
szegény szívünk gazdagá válhatna.

Éjjel-nappal hozzád kiáltok

(dallam: Meghalok, meghalok, még beteg sem vagyok)

Rubato

Éj - jel-nappal hozzád ki - ál - tok Megvál - tóm; vedd fü - led-be szavam, halld meg i - mád-sá - gom.

Eltölti lelkemet halálos győtrelem,
igen nagy mélységbe süllyedt az életem.Nincs szabadulásom, börtönben sínylődöm,
bánkódásom homályt borít rám, gyötrődöm.Erőm is elhagyott, olyaná lettem én,
mint ki meggyilkoltan fekszik a sír mélyén.Én Uram, naponta kitárom karomat,
érjen hozzád imám, mire a nap virrad.Teljes nagy súlyával reámdőlt haragod,
mint kit elfeledtél: jóságod elhagyott.Gyötrődöm, jajgatok, reszketek halódva.
Mért fordulsz el tőlem? ne utasíts vissza!Minden barátomat messzire elvitted,
utálattal néznek, semmibe se vesznek.Hordoztam halálos borzalmak csapását,
összezavarodtam, félve jövök hozzád.Atya, Fiú, Lélek, Három-egy Istenem,
halálból támadó életem dicsérjen.

Istenünk, oltalmunk

(dallam: Hová mégy, hová mégy, tizenkét kőműves)

Parlando

Is - tenünk, ol - talmunk kezdet - től ö - rökké, nem hagysz a semmibe vis - szahull - ni többé.

Ezer év előtted gyorsan tűnik tova,
mintha egyetlen éj őrváltása volna.Áraszd ránk irgalmas üdítő kenetként;
Miért késel Uram? Arcod fordítsd felénk!Életünk szétfoszló hajnali álmokép,
reggel nyíló virág, amely nem lát estét.Töltsön el szerelmed hajnal hasadáskor,
egész nap áldhassunk, vigadozva újból.Emésztő haraggal talán elvetsz minket?
Szemed előtt tartod vajon vétkeinket?Kárpótold örömmel szenvedésünk napját,
csodás tetteidet hadd lássa meg szolgálád.Életünk folyama nyomtalan ködbe vész,
elhajló sóhajként tűnik el az egész.Mi Urunk, jóságod fölöttünk virrasszon,
két kezünk munkája tőled áldást kapjon.Áldd meg bölcs derűvel életünk alkonyát,
taníts számbavenni napjainknak sorát.Háromegy Istenünk tied a dicsőség,
amint kezdet óta, most és mindörökké.

Kész az én szívem, Istenem

(dallam: Hej, rózsza, rózsza, ékes vagy)

Rubato, a refrén: giusto

Kész az én szí-vem, Is - te-nem, vedd U - ram, ál - dó é - ne-kem.

Éb-redj lel-kem, hárfám, ci - te-rám, éb-resztem a hajnalt fu - vo-lán.

Szívemet hála járja át,
hirdetem Isten nagyságát.
Ébredj lelkem,...Szent kezed hogyha nem kísér,
emberi nagyság mit sem ér.
Ébredj lelkem,...Hűséged oly nagy, int az ég,
jóságod árad szerteszét.
Ébredj lelkem,...Te vezesd minden léptemet,
büntől, bajtól védjen jobbked.
Ébredj lelkem,...Fény alkotója, Istenünk:
Szentháromság, áldjon életünk!
Ébredj lelkem,...

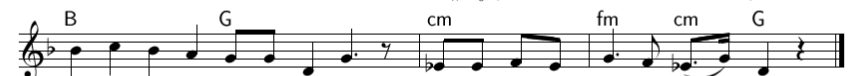
Szól az Úr az én Uramhoz

(dallam: A pogány király leánya)

Rubato

Szól az Úr az én U - ramhoz: „Ülj job-bom-ra, u - ral - kod - jál,

minden ár - tód por - ba döntöm, s lábad e - lé hull, mint szol - gád!"

Erős kormánypalcát sarjaszt számodra az Úr Sionból:
„Légy úr minden ellenségem, lásd, hogy mind néked hódol,Hogyha véres harcba indulsz, ifjú néped csak rád hallgat,
hajnalcsillag előtt lettél méhemből mint égi harmat.”Esküjét az Úr megtartja, tervét meg nem változtatja;
így szólt: „Pap vagy mindörökké, Melkizedek példájára.”Jobbodon az Úr haragja pusztulást oszt sok királynak.
Útközben az ér vízből iszik, s emelt fővel vágat.Atya, Fiú, Szentléleknek nagy fölségét zengje minden,
éggel-földdel mi is mondjunk mindörökké áldást, Ámen.

Ujjongj az Úrnak, szolgálj az Úrnak

(dallam: Érik a szőlő, hajlik a vessző)

Gyorsan

Uj-jongj az Úr-nak, szolgálj az Úr-nak nagy-vi-lág bol-do-gan,
dí-csé-rő szó-val Is-te-ned áld-va é-ne-kejl han-go-san.

Tudja meg minden, hogy Úr az Isten, ki minket alkotott;
semmitől véve lettünk a népe, magunkra nem hagyott.

Házadba lépve, szent neved felve, néped ím eléd áll,
hálát ad néked, dicsérve téged, énekünk feléd száll.

Légy Atyánk áldva szent Fiad által, együtt a Lélekkel,
jóságod látjuk, hűséged valljuk dicséred énekel.

Áldd az Urat, lelkem

(dallam: Madárka, madárka)

Lassan

Áldd az U-rat, lel-kem, min-dig Őt dí-csér-jed, a-mit csak
te-rem-tett, a-mi jót ve-led tett, so-ha ne fe-led-jed!

Bűnöd megbocsátja,
meggyógyít a bajtól,
megmenti életed
jósága, kegyelme
a nagy pusztulásból.

Szépségét meglátod,
újul ifjúságod,
mint a sasmadáré
visszatér, visszatér,
múló ifjúságod.

Az Úr igazságos
minden gyötrött szívhez,
ösvényét megnyitja,
Izraelt tanítja,
jó Ő mindenkihez.

Jó és hosszantűrő,
lassú a haragja,
álmokság tengerét,
sértések sok ezrét,
vissza sose adja.

Mint az apa gyöngéd
botló gyermekéhez,
Isten oly kegyelmes,
irgalmas, türelmes
szíve gyermekéhez.

Mert Ő bizony tudja,
hogy sárból születünk;
fonnyad mint tört virág,
lehull mint száraz ág,
tűnik-műlik éltünk.

Könnyű szél ha támad,
elfúj az is mindent;
de minket hazavár,
megőriz, megtalál
a hűséges Isten.

Mennyei Atyánkat
és Fiát hadd zengem,
velük a Szentlelket,
áldjad Istenedet,
áldd az Urat lelkem.

Akinek az Úr ad lakást

(dallam: Erdő mellett estvélttem)

Parlando

A-ki-nek az Úr ad la-kást, a Föl-sé-ges biz-tos szál-lást,
így szól: Te vagy bátyám, pajzsom, Is-te-nem vagy ben-ned bí-zom!

Törből megment, baj nem érhet,
szárnya alá rejt el téged;
nem félsz nyíltól, gyilkos rémtől,
délben dülő titkos vésztől.

Ezrek hullnak el melletted,
szent hűsége pajzsként óv meg;
lásd, mi bért nyert a gonoszság,
egy szó, s érzed az Úr karját!

Sátrad szilárd, az Úr véd meg,
angyalai megőriznek;
tenyerükön úgy hordoznak,
hogy kőbe ne üsd lábadat.

Eltaposhatsz kígyót, sárkányt,
megtiporhatsz vad oroszlánt;
így szól az Úr: „Bizik bennem,
megvédek, mert vallja nevem”.

Hozzám kiált s meghallgatom,
bajban-vészben támogatom:
felővezem dicsőséggel,
sok-sok évvel, üdvösséggel.

Atyaisten, valljuk léted,
Szent Fiaddal áldunk téged,
vigasztaló Szentlelkednek
együtt mondunk dicséretet.

Jó dolog az Urat áldani

(dallam: Elmegyek, elmegyek, vissza se tekintek)

Lassan

Jó do-log az U-rat ál-da-ni, dicsér-ni, nagy neved ö-rök Úr, há-lá-val zen-ge-ni.

Még hajnal alig kél, hirdetem irgalmad,
éjjel is megvallom hűséged, hatalmad.

Zengjen a citera, tízhúrú lant szava.
Énekünk kísérelje hárfának dallama.

Szép műved a világ; boldogan hirdetem,
hálátelt ujjongás eltölti a szívem.

Mily nagy vagy Istenem, értelméd végtelen,
mélységes terveid ámulva fürkészem.

Bűnében csillogva járhat az álnokság,
mint a gyom burjánzik, végsorsa pusztulás.

Lám, virul az igaz, mint ifjú pálmaág,
mint ősi Libanon csúcán a cédrusfák.

Dús gyümölcs terem rajt, élte van bőséggel,
múlhat bár éve, nem szárad soha el.

Jó Atya, téged áld híveid éneke,
áldott légy Megváltónk s Istennek szent Lelke.

Gyertek, daloljatok

(dallam: Ha folyóvíz volnék, bánatot nem tudnék)

Rubato

Gyertek, dalol-ja - tok __ ví-gan az Úr e - lőtt, lépünk együtt hozzá, __ áldjuk boldo - gan Őt!

Ég és földnek Urát, nagyhatalmú királyt,
dicsérje az ének, üdvünk Kőszikláját.Bárcsak népünk ma is meghallaná szavát,
és szívébe vésné minden gondolatát.Rajta tartja kezét föld mélyének titkán,
felhők között lépdel, magas hegyek ormán.Nem ahogy a pusztán ósátyáink tették:
látva a sok csodát, mégis ingerelték.A tenger is övé, az ő alkotása,
szárazföldet, eget szent keze formálta.Így szólt végül az Úr: „Távol tőlem e nép,
soha meg nem látják országomnak földjét”.Imádjuk őt, gyertek, boruljunk le elé;
tulajdona vagyunk, kezére bízott nép.Arcodra ha lennék, ösvényeden járnék,
örökkön-örökké dicsőséged zengném.

Gyertek, gyertek, énekeljünk

(dallam: Jaj de széles, jaj de hosszú)

Giusto

Gyertek, gyertek, é - ne - keljünk az Úrnak, ör - vendezzünk üd - vö - zí - tő Sziklánknak!

Adjunk há - lát e - gyütt az Úr ne - vé - nek, csendül - jön a zsoltár, szóljon az é - nek!

Mérhetetlen nagy az Isten hatalma:
égnek-földnek, isteneknek Királya!
Őt szolgálja földünk minden mélysége,
magas hegyek leborulnak előtte.Atyáitok Masszánál a pusztában
kísértettek, nem hitték sok csodámban,
Negyven évig keserített e népség,
ki is mondtam: „Szívüök csalárd üresség!Ő alkotta tengerek vad örvényét,
földünknek is keze írta törvényét.
Mondjunk áldást Alkotónk szent nevére,
térdre hullva így hódoljunk előtte.Utaimat nem ismerik, nem járnak,
– nem fékeztem indulatom nagy lángját,
Súlyos szóval megesküdtem magamnak:
nyugalmamba ezek soha nem jutnak!”Istenünk ő, mi meg népe örökre,
jó pásztorként vezet kövér mezőkre.
Bárcsak ma és mindig szavát figyelné,
népem, akkor keményszívű nem lennél!Dicsőség az örök Atya nevének,
üdv és áldás Fiának és Lelkének.
Zsoltárunktól válják minden örömmé,
amint kezdet óta, most és örökké!

Urunk nagy nevét áldja a világ

(dallam: Hopp ide, tisztán)

Középgyorsan

U - runk nagy nevét áld - ja a vi - lág, zeng - je a zsol - tár szívünk új da - lát,

cso - dás tet - te - it hir - des - se a föld, minden dí - csé - ret meg - il - le - ti Őt.

Zengje föld s az ég: eljön már az Úr,
fenség és erő előtte vonul,
szépség követi, fény és méltóság,
boruljon elé az egész világ.Ragyogjon az ég, a föld vigadjon,
tenger hulláma vígan harsogjon,
örüljön a rét s minden kis virág
fönn a hegytetőn s erdőben a fák.Hűséges az Úr, közeledik már,
meglátja a föld, akit várva vár,
Általa, Vele, szent vagy Alkotó,
s aki Tőled jött, a Vigasztaló.

Új éneket daloljatok Istennek

(dallam: Elmenék a zöld erdőbe)

Középgyorsan

Új é - ne - ket da - lol - ja - tok Is - ten - nek, győzel - met és sza - ba - dulást Ő szer - zett.

Üdvösségét feltárta a népeknek,
igazságát megismerték mindenek.Harsogjon a tenger, s ami benne él,
Istent áldja vígan minden földi lény.Egész világ dalolj néki hangosan,
zeneszóval ünnepeljed boldogan.A nagy hegyek ujjongjanak az Úrnak,
folyóvizek tapsoljanak, zúgjanak!Dicsérjétek muzsikával az Urat,
hárfá zengjen, citeraszó, pengjen lant!Elérkezik közénk az Ő országa,
mindeneken uralkodik jósága.Fűjjetek meg minden kürtöt, harsonát,
ujjongó dal hirdesse az ég Urát.Szentháromság egy Istennek dicsőség;
Atya, Fiú és Szentlélek áldassék!